

У име Оца и Сина и Светога Духа

„Крст је сила и знамење, Крст је спасење.“ Света Црква врло често изговара те стихове, јер тиме исповеда Веру Православну - да је кроз Крст дошло спасење целоме свету. А данас - Крстопоклона Недеља, у сред Часнога Поста. Откуда она ту? Зашто је Црква одредила баш трећу недељу Поста, у самој средини Поста, да буде посвећена Часноме Крсту, Животворном Крсту Господњем? Управо због његове силе и моћи коју Крст има и коју шири из себе на све оне који му прибегавају.

Ево већ три недеље ми путујемо кроз Свети Велики Часни Пост. Као путници који путују кроз пустињу где су услови неугодни, где сунце пече и пржи, воде нема, извора нема, а треба путовати. Па како је пријатно тим путницима када наиђу на оазу у пустињи, са зеленим дрветом и извором бистре воде испод њега. Ту седну, одморе се, окрепе се, прикупе снаге да би кренули даље на своје путовање. Тако и Света Црква у ову Крстопоклону Недељу у средини Часнога Поста износи Крст Господњи Животворни пред своје вернике, пред своју децу, своја чеда духовна, да бисмо се ми под Крстом Господњим утешили, оснажили и охрабрили да можемо да наставимо даље путовање кроз Часни Пост до Светог Васкрсења Христовога.

И још нешто. Данашње Свето Јеванђеље говори: „Ко хоће за мноштво да иде, нека се одрекне себе, узме крст свој и иде за мноштво.“ Шта значи узети крст свој? Господ Христос је носио свој Крст, а ми, сваки од нас носи свој животни крст. У чему се састоји ношење тога нашега Крста? У прихватању са благодарношћу у животу нашем свега онога што Бог допусти да нам се деси. Невоље, страдања, тегобе живота, све је то један животни крст који сваки од нас носи у своме животу било да верује у Господа Христа, било да не верује. Нема човека који је прошао овај живот без невоља, без тешкоћа, без страдања, без болести, без муке и невоље. Али разлика је Крст и крст. На Голготи су била три крста. Један је био Крст Господњи који и нама служи као средство охрабрења и спасења и помоћи. Други је био крст покајаног разбојника са десне стране, а трећи је био

крст онога другог разбојника, хулитеља, непокајаног. Крст Господњи освећен крвљу Његовом, он спасава цео род људски. Зато је Господ и дошао и пострадао ради нас људи и ради нашега спасења. Онај крст покајаног разбојника са десне стране, он је био спасоносан за њега, јер је на њему признао грехе своје, исповедио грехе своје, исповедио веру у Господа Христа и он је за њега био спасоносан. А онај трећи крст онога другог разбојника са леве стране, непокајаног, он није био спасоносан ни за кога. Зашто? Зато што није примљен са вером и са надом на помоћ Божију.

А ми који носимо своје животне крстове - треба да га носимо тако да буде за нас спасоносан. Јер Господ није рекао - нека узме Мој Крст - јер је претежак Крст Христов, него да свако узме свој крст. А Господ зна колико ко од нас може да понесе и да поднесе, и неће нам дати тежи крст него што можемо понети. Али да га узмемо и да идемо. Како да идемо? За Господом Христом. Није рекао Господа да ми идемо напред, да ми будемо вође. Није рекао ни да идемо барабар са Њим, да Му будемо саветници, непотребно је то. Него да идемо за Њим, да следимо Њега, да чинимо оно што је Он чинио, да испунимо заповести које нам је Он дао, да Га исповедамо и језиком и срцем својим.

Ношење крста је, браћо и сестре, сваки хришћански подвиг, свака борба са грехом, са злом, са завишћу, са оговарањем, са блудом, са нечистотом било какве врсте, са крађом. Борба са тим јесте ношење крста и то је често веома тежак крст - борити се са самим собом. Крст је и када се човек бори за врлину, да испуни заповести Божије. Када каже Господ: „Ко се постиди Мене у роду овоме, прељуботворном и грешном, и Ја ћу се њега постидети.“ Значи - са смелошћу исповедати Господа Христа, на сваком месту, у свакој прилици. Људи се устручавају да се јавно прекрсте кад пролазе поред цркве, да се прекрсте у кафани кад требају да ручају. Зашто? Не треба се стидети своје вере, него је смело исповедати. И све је то у ствари ношење крста нашег. Јер само у ношењу нашега крста у идењу за Господом Христом, то је онда спасоносни пут, онда крст наш за нас постаје средство спасења. Без тога не можемо бити

Христови ученици, јер ко воли овај свет, ко воли оца или матер, жену или децу, богатство или имања или не знам шта више од Господа Христа, не може бити Његов ученик.

Зато, браћо и сестре, нека би Господ молитвама Свете Богородице и свих угодника Божијих, пре свега из рода нашега, Светога Саве, Симеона Мироточивог, Светог Кнеза Лазара, који су сви носили крст свој и оставили пример нама да и ми за њима идемо, јер су они ишли за Господом Христом, да бисмо када пођемо одавде, а једнога дана морамо сви поћи, да бисмо се нашли тамо где се и они налазе - у Царству Христа Бога нашега, да тамо са њима и са Свима Светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин.